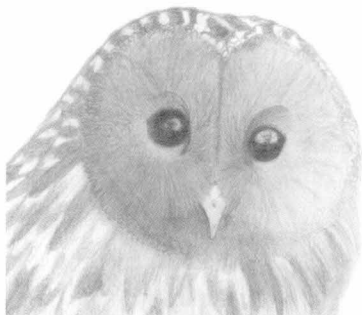

SPARNAI'II

Vilniaus licėjaus kūrybos almanachas

Sparnai

2011 m.

TURINYS

- 5 Radvilė Daukšytė
8 Arūnė Giraitytė
10 Gediminas Šarpis
12 Vaida Jankūnaitė
16 Eglė Butkevičiūtė
18 Rūta Miškinytė
20 Lukas Vaivuckas
22 Gabrielė Krupovič
24 Tadas Šlimas
26 Tomas Usovas
27 Jekaterina Mironova
28 Justė Čuprinskaitė
- 31 **KŪRYBINĖ LABORATORIJA**
32 Milda Zdanytė
34 Aistė Dailidytė ir Lėja Kriukelytė
38 Eglė Petrošiūtė ir Justė Čuprinskaitė
- 43 **BUVĘ LICĖJAUS MOKINIAI**
44 Eglė Sakalauskaitė
47 Ieva Krivickaitė

Radvilė Daukšytė

*„Gyvenu ir stebiu: šneku apie tai, ką matau,
rašau, ką girdžiu; kada nors pasimokysiu“*

Septintąją dieną

I.

Sekmadieniais aš turiu dirbti.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad paruoščiau visus namų darbus.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad pasikartočiau visiems kontroliniams.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad gerai išlaikyčiau egzaminus.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad įstočiau į gerą universitetą.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad gaučiau gerą darbą.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad turėčiau daug pinigų.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad susirasčiau dar turtingesnį vyrą.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad gyvenčiau rūmuose.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad mano vaikai būtų išleptę ir pasikėlę.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad gaučiau didelę pensiją.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad mane palaidotų už mano pinigus.

Sekmadieniais aš turiu dirbti, kad parašyčiau ilgą testamentą, dėl kurio būtų keliami teismai.

II.

Sekmadieniais aš nenoriu daryti namų darbų, nes noriu eiti fotografuoti žiemos peizažų.
Sekmadieniais aš nenoriu ruoštis kontroliniams, nes noriu šokti ir vaidinti.
Sekmadieniais aš nenoriu gerai išlaikyti egzaminų, nes noriu paskaityti gerą knygą.
Sekmadieniais aš nenoriu įstoti į universitetą, nes noriu pabūti su draugais.
Sekmadieniais aš nenoriu gauti gero darbo, nes noriu piešti ir kurti.
Sekmadieniais aš nenoriu uždirbti daug pinigų, nes noriu pabūti su šeima.
Sekmadieniais aš nenoriu turtingo vyro, nes noriu surasti tikrą meilę.
Sekmadieniais aš nenoriu gyventi rūmuose, nes svarbu, su *kuo* gyveni.
Sekmadieniais aš nenoriu išlepusių vaikų, nes noriu juos išmokyti vertinti tai, ką turi.
Sekmadieniais aš nenoriu gauti didelės pensijos, nes vis tiek tokios negausiu.
Sekmadieniais aš nenoriu būti palaidota už savo pinigų, nes noriu, kad manimi rūpintųsi.
Sekmadieniais aš nenoriu parašyti testamentą, nes noriu, kad visi draugiškai dalintųsi.

III.

Sekmadieniais aš renkuosi tarp to, ko noriu ir to, ko reikia.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp mažų malonumų ir snobizmo.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp gobšumo ir dosnumo.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp džiaugsmo ir depresijos.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp tikrumo ir tuštybės.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp laimės ir pinigų.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp gyvenimo ir teatro.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp meilės ir veidmainystės.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp šeimos ir darbo.
Sekmadieniais aš renkuosi tarp svajonių ir realybės.

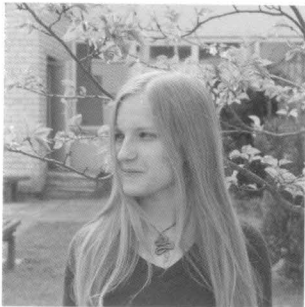
IV.

Sekmadeniais aš gyvenu.

Sekmadeniais aš sprendžiu, kaip gyvensiu toliau.

Uršulė Kajokaitė

Arūnė Giraitytė

„Tiktai muzika“

Juodas varnas II

Iš vakar dienos atskridęs tyliai
Ir palikęs dvejoją juodo marmuro spindesį
Mažas varnas nutūps ant medžio vanilės
Ir plasnoms mums nematomą ilgesį.

Apibertas žiedais, nusipurtytas tą gėrį,
Nes nevertas turėt baltų plunksnų.
Nesušildė širdy jis minčių apie dievą,
Tad sustojo greit vilties pulsas.

Užmerkęs akis, kad ašaros snapo nesiektų,
Varnas tyliai šypsosis iki rytas išauš.
Tada skris lig pat saulės, kaip drugys skris į ugnį,
Kol šviesoj baltos rankos nušaus.

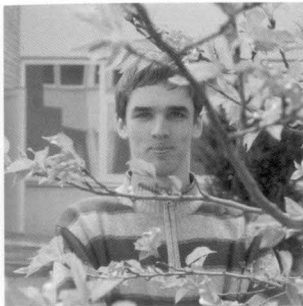
Kris tada jis žemyn, nes stumia dangus,
Pastangas skirs išpildyt vieną dar norą –
Sparną išties, lyg apkabintų kažką,
Bet juodos plunksnos apglėbs tiktai kruviną orą.

Šviesa

Ažuolas
Mizantropas
Cinikas
Šaligatvis
Dūmai
Sulaukėjęs
Plyta
Balionėliai
Šakotas
Sultingas
Žolė
Ruduo
Rugpjūtis
Gruodis
Rūsysis
Stiklinė
Akivaras
Tankumynas
Ženklas
Sugadintas
Nesveikas
Tu
Aš
Vienas
Šulinys.

Agnė Misiūtė

Gediminas Šarpis

„Konstantiškas“

Pasiilgusiems Svėdasų

Tai buvo toks pat rytas, kaip ir kiti nuostabūs rytai. Supratau, kad jau esu atsibudęs ir lėtai pramerkiaų akis. Gulėjau jaukiame kambaryje. Čia buvo neįkyriai tvanku. Užuođziau malonų medienos kvapą. Kitose lovose miegojo Draugai. Nenorėdamas jų pažadinti tyliai atsisėdau lovoje ir paeiliui padėjau kojas ant grindų. Tada atsistojau ir pradėjau tyliai eiti link išėjimo. Medinės grindys girgždėjo ir drumstė ryto tylą. Sustojau prie durų ir jas pravėriau. Įėjau į antro aukšto laiptinės tamsą. Ranka liesdamas sieną susiradau stačius laiptus, jais nulipau taip tyliai, kaip sugebėjau. Mano dešinėje buvo didelės medinės žalios durys.

Už jų buvo kambarys žaliomis sienomis su keletu nupieštų apsitrynusių gėlyčių. Jis turėjo vieną langą, kurį dengė raudona užuolaida, todėl sienos, apšviestos rausvos šviesos, atrodė mėlynos. Netvarkingas stalas šalia knygų lentynos, kartoninė dėžė po ja, veidrodis, žalias rėmas ant didžiulės žalios spintos... Viskas savo vietoje.

Lėtai pravėriau žaliąsias duris. Iškart pajutau malonų pažįstamą kvapą... Braškės?... Laimė... Taip. Ant lovos miegojo mažas mielas kačiukas. Būtų šventvagystė jį pažadinti! Lėtai užvėriau duris ir atsitraukiau.

Pro verandą išėjau į lauką. Lėtai stačiau basas kojas ant šaltų laiptų, vėsa gaivino mano pėdas. Tada pasiekiau rasotą žolę ir, lyg šokdamas kokį indišką šokį,

ėmiau plaukti jos paviršiumi. Mačiau daugybę įvairių gėlių, kurias dengė taisyklingos formos rasos lašeliai. Paėmiau vieną lapą ir išgėriau iš jo susikondensavusį vandenį, vien dėl to, kad niekad nesu to daręs. Atsisėdau ant žolės, įsijungiau Pachebell'io Canoną ir pradėjau rytinę meditaciją. Ant mano kojos nykščio nutūpė laumžirgis, smilgos siūbavo pagal muziką, visas pasaulis kvėpavo vienodu, harmoningu ritmu. Aš buvau jo dalis ir tai suprasdamas jaučiau begalinę laimę.

Tokią akimirką supranti, kad visa yra viena – viskas turi bendrą sielą. Gamta alsuoja pagal klasikos akordus, sudėtingiausios kvantinės mechanikos lygtys byloja apie tūkstantmetes filosofines dogmas, du žmonės elgiasi kaip dvi mažiausios dalelės. Tereikia tai pastebėti, atrasti sielos ryšį su visata. O tai padaryti ne taip sunku, kai randi žmogų, kuris žino, kam reikalingi Tavo tarpupirščiai.

Tuo tarpu kačiukas lėtai prasimerkė, godžiai nusižiovavo ir vėl užsnūdo.

Uršulė Kajokaitė

Vaida Jankūnaitė

„Turiu dvidešimt pirštų“

Po mirties visada gyvenimas

Ar pameni, kaip prieš šimtą pavasarių vaikščiojom palei tris ežerus šalia mano namų šalia ir taviškių, kaip vėliau prisėdom ant medinių lentų ir žiūrėjom, kaip violetinis saulėlydis mirguliuoja šiltame vandenyje kojas tabalavom virš smėlio iš kurio prieš dar daugiau laiko, tarsi keturis gyvenimus, statėm smėlio žmones ir beatodairiškai juokėmės iš visokiausių niekų,

ar pameni visus laiškus kuriais apsikeitėm jau šitaip seniai, argi nekeista kad dabar nei aš nepamenu, ką rašiau, nei tu bet galiu pažadėti – tavo laiškus aš moku mintinai tįjį ant plono popieriaus nerimastingai spalvotai surašytą ir tą ant tamsiai mėlyno, su nuspalvintu krašteliu

ar pameni kaip per rugius brisdavom kas rytą, vieną vienintelį o kiekvieną rytą atsigerti rasos perskaityti švelnių trapių eilių kurios drauge kitaip skamba kokia arbata buvo: rožinė, beskonė, ar saldi, nebuvo svarbu kava buvo rūgšti ir tiršta, bet patikėk, skanesnės neragavau

ar pameni, pasakei – geriausi dalykai nemokami ir sugrojai mums ramybės dainas, o norėjosi juoktis, nes žolės badė visą kūną o

vabalai ropinėjo veidu

padovanojai žemuogę, visa tai persmelkta kažki kokio tamsžalio miško vėsos ir magiškų trumpakojų būtybių, dar eilėraščių ne jums nepasigirdo vivaldis groja troleibuso ūsais

o dar atsimenu miglotus melsvus ir šaltus rytus balose braidant kurie visvien saule kvepia iš to atsiminimo jau tada smelkė viską nebylus ir liūdnas ilgesys tyliai atsiprašomai atslinkęs ir viską, viską viską apkrėtęs ta šventa mirties liga

dabar kiekvienas žvilgsnis kainuoja didelius pinigų maišus monetų suskaitom paskutinius kartus kartais nuridenam šiltą ašarą įraudusiu skruostu, kaip ugnis susinaikindama, taip mes liūdėdami šildom ir šviečiam gal netgi šiek tiek

kartais sunku patikėti kad viskas ne knygoje perskaityta ne sapnuose matyta – medžių viršūnės ir spygliai ant žemės

Ieva Česnulaitytė

Nemoku apsakyti, kaip skaudžiai mane raižo švelnūs duslūs jaukūs stygų atodūšiai
nebūsiu tikresnė už savo ilgesį, už liūdnumą, su jais nesugyvensiu jų nesuprasiu,
kaip bijau pavadinimų užvadinių sugrupiavimų ir
–bet yra negražinamos skolos–
šimtą kartų baisiau man dainuoti
o vieną dainą nesunku suskaityti
padainavom tyliai matricą po žvaigždėmis, kurių tūnakt bent šešiolika tikrai nukrito,
dėkojom o galiausiai liūdėjom, o sausas skausmas griebė už gerklės
kaip baisu, kaip sunku, kai žiemą nebejunti pirštų, o kartais juk atšąla ir paprastomis
dienomis be sniego be brydžių pilkose pievose ir šerkšno ant skruostų,
neišsipildė jokia svajonė tądien, kai išsipildė visos
belieka dėkoti dievui ačiū dieve kad esu ačiū dieve kad gelia ir kartais
–atiduoda didelį dėl mažesnio–

mano meile tavo akys–
nieko tokio išgyvensiu

ir vaikšto susenusiais namų stogais naktimis ten geria alų ir kalbasi su klevų viršūnėmis

labanakt-ataidi per pilkus ažūru nuklotus kiemus kvepiančius iškvėpimais
alma spalvingiausios tavo nerimo natos
neryžtingais to pat nerimo sapnais
ir niekada niekada o niekada neprabyli
tik ligotu žvilgsniu apkabini
labanaktis dangau
akių vokais
šešėliais
išverkia
giras
raistus
save

Sofija Melnikaitė

Eglė Butkevičiūtė

„Dūšia be vietos“

Atsikvėpiau ir pažvelgiau pro langą.

Pagaliau išjungė šviesas. Akimirksniu danguje įsižiebė šimtai žvaigždžių – taškelių, nuo kurių jauti sklindant permatomą, plonesnį už voratinklį šviesos pluoštelį, daug menkučių šviesos miglelių aplink taškus juodumoje.

Paprastai naktis būna prišiukšlinta. Tamsa aplimpa tiršta oranžine šviesa, kuri tave pasiekia ir gulint lovoje užtraukus užuolaidas. Aš jos nenoriu matyti. Oranžinė šviesa užgožia žvaigždes tvirtai prisisiurbdama prie dangaus. Regis, ja ir kvėpuoji.

O aš noriu regėti žvaigždes.

Kiekviena žvaigždė – kaip saulė. Hm. Saulė irgi žvaigždė. O aplink saulę sukurtas pasaulis. Žiūrėdama į tolimą žvaigždę, matau taškelį, apsuptą vos juntamu spindulių pluoštu. Ten – tavo pasaulis.

Taškelis dangaus begalybėje atneša ir tavo šypseną. Aš jos nematau, bet jaučiu – tai man žvaigždės suteikiama šiluma. Žinau, jog tavęs jau seniai nebėra, tačiau laikiu tavo vienišos šypsenos.

Galėtų žmonės dažniau šypsotis. Bet ir tų kelių vypsnių dieną nematau. Juos užgožia mano saulė. Užtat ir laikiu nakties, kada dangus pražysta šypsenomis.

Žiūriu į vieną tašką. Nusišypsau. Tavo vaikai šito irgi nepamatys. Jų turbūt jau

irgi nebēra. Bet galbūt kas nors kitas po daudzelio metų sugaus manišķę, nors dangujē klaidžioja tiek šypsenų, kurios norētų susitikti, o negali. Nebēra atgalinio adresato.

Todēl man ir patinka nakties vienišumas. Jis sušildo tave. Tu irgi kada nors sušildysi kitā. Nusišypsok.

Ieva Česnulaitytē

Rūta Miškinytė

„Susimėčiau“

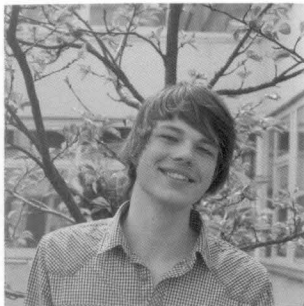
Princesė

Bokšte aukštam
Sena moteris, raukšlėta, šluba
Neranda sau vietos
Verkia, rauda, klieđi –
Negrįžo apakęs princas,
O močia ragana dingo jau seniai
Ir visą amžių vieną celėį paliko
Dabar jau ligota,
Nustojo vilties,
Nutriušo ilgoji kasa

Ieva Česnulaitytė

Paskutiniai garsai nuaidėjo virš apytuščių gavių. Vidur naktinio miesto, kai visi jau buvo sumigę ir net paskutiniai naktinėtojai išsiskirstę, virš centrinės aikštės sužibo neaiškūs žalsvi šviesuliai. Mažyčiai, nedidučiai, it žaltvykslės, sklendantčios po mišką, jie pleveno virš senų šaligatvio plytelių bei trupančių namų ir skleidė egzaltuotą žalsvą spindesį. Ak, koks vaizdas! Nepakartojamas, beveik magiškas, tokio ir labai norėdamas nesusapnuosi. Žaliųjų taškiukų vis daugėjo, kol senas miesto oras buvo tiesiog užtvindytas šviesa. Tai jonvabalčiai skrido, svirduliuodami it girti, švėsdami tikro pavasario naktį, gamtos atgimimą ir atsinaujinimą. Jie plazdeno lyg susitarę, iš visų pusių link aikštės vidurio. Vienas virš kito vertėsi, skrido, kvėpavo naktiniu, gaiviu oru. Jų masė tai tirštėjo, tai retėjo, tačiau laikui bėgant galo vabalėliams nesimatė. Jų judėjimas toli gražu nebuvo ritmingas, kiekvienas judėjo sau – sukosi ratu, vingiavo zigzagais, kilo aukštyn ir leidosi žemyn – tačiau kartu tai atrodė kaip antgamtiškas, kosminis pulsavimas, ritualas, kažko kėlimas iš po žemių. Gal jie bandė prikelti savo dievą vabzdį, krutėdami kaip pamišę, stengėsi pažadinti kai ką galingo, suprantamo tik jiems. Tas šokis neatrodė grėsmingas, veikiau sukeliantis transą ir svaiginantis. Jeigu aplink būtų sėdėję žmonės ir visa tai matę, keistasis sukurs jus neabejotinai būtų įtraukęs į save. Tačiau miestiečiai buvo sumigę, kad pailsėtų prieš naują dieną ir jos darbus.

Lukas Vaivuckas

„Griežtai nusiteikęs prieš visas cinizmo ir nihilizmo apraiškas...“

Pabaiga

Tu vienišas –
Kartoja lauko gėlės.
Nereikalingas –
Ašaras šluosto lapija.
Kur vėjas,
Kuris plaukus jaunam vėlė,
Ugnis kur,
Degus širdyje?

Kareivis Tu
Lauke šiam paskutinis,
Savižudis
Smėlėtuos apkasuos.
Kūrėjas
Viso gero palinkėjo –
Jau nebegirdi
Vakaro maldos.

Tik dulkės
Tau po kojų šiugžda,
Kur kūnai
Draugiškų širdžių.
Kur meilė
Tyliai tyliai guli –
Nebepamirši
Jos žydrų akių.

Agnė Misiūtė

Gabrielė Krupovič

„Žydinti vyšnios šakelė“

Prisimerkus

snūduriuoju --
it musė palangėjė vasaros byzgianti -
tyliai nedrąšiai ---

lijundra --
lange balzganai apsiblausius žaliuoja -
paparčių žiedais ---

alsavimas --
turkio spalvos miglomis vėsiomis -
apliejantis plaukus ---

kur aš --
balsai paslapčių prisimerkę nuaidi -
kur tu ---

krebždėjimas --
šast ir pabudina maudžiančią ramumą -
utopiška ---

Man nebeaišku
Kur žemė, kur dangus
Palijus.

Atrodo, kai šypsaus
Aukštyn žiūriu
Ir paukščiai
Tylūs it mano pirštų vėsa
Tylūs it vandenynas
Nusklendžia.

Atrodo, kai nuisvylus
Į žemę nubelbti akis mėginu
Tie paukščiai
Šaižūs it stiklo dužimas
Tokie šaižūs it klyksmas
Į debesį neria.

Kodėl aš matau
Tiktai dangų
Palijus?

Nes net niauruoliai
Turi teisę braidyti danguj
Kai palija
Balose.

P. S. Mano paukščiai - šaiži tyla.

Ernestas Blaževič

Tadas Šlimas

„Galvoju giliai“

Vasario 16

Jaučiu stabdžius. Jie man sako – nerašyk, nesidalink gera energija su kitais, neišmėtyk savęs. Nerašyk tekstų popierių laikydamas priglaustą prie autobuso lango (ko aš nedarau, ir gaila, juk aš ir kiti prisimintų ilgai ilgai). Nekritikuok kitų, neišsišok, šypsokis ne per daug, sutik su daugumos nuomone, sakyk, kaip tau gera.

Šiandien man iš tiesų gera. Dabar sėdžiu autobuse prispaudęs popierių prie segtuvo, ir rašau. Šiandien mano sena–jauna–gera–kartais–susitinkam draugė išreiškė savo patriotizmą Marcinkevičiaus citatomis, ir buvo gera. Buvo gera ir vakar dainuoti Lietuvą Brangią, matyti, kaip kiti, nors ir išlaiko dėmesį, šypsosi, gera net stebint dirbtinai formuojamą tautiškumą. Aš pasiilgstu tautiškumo, kažkokio gilaus, tvirto ir nepalenkiamo jausmo.

Kita gera draugė sykį tarė: „Kalbėdami apie viską ir nieką, kalbame apie tą patį. Sakydami „viskas“, turime omenyje begalę dalykų, kuriuos žinome – mėgstamą dainą, spalvą, patiekalus. Sakydami „nieko“ – begalę dalykų, kurių nežinome – nei mėgstamos dainos, nei spalvos ar patiekalo. O visata žodelio ne nepripažįsta.“

Įdomiausia, kad įdomiausi dalykai kyla iš ten, iš tų, iš kur, iš kurių niekad nesitikėtum kilti. Arba turi tik vyrišką nuojautą arba moterišką intuiciją, kad galbūt...

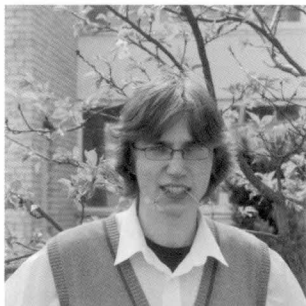
Norisi rašyti žodžius, norisi rašyti raides. Šiandien aš kitoks. Aš myliu Lietuvą, gal ne už šalį, gal ne už vėliavą, ne už tradicijas, ne už himną, ne už cepelinus ir ne už Tėvynės grožį. Aš myliu Lietuvą už tai, kad čia gimiau, čia gyvenu ir čia pripratau būti. Ir jei vieną dieną išvažiuosiu, žinokit, jog ne dėl politikos, ne dėl sporto sąlygų ir ne dėl žaidimų. Dėl to, kad tik sūnus paklydėlis gali pilnai suvokti savo jausmus.

Kuro aparatūra.

Palikau pirštines autobuse.

Radvilė Daukšytė

Tomas Usovass

„Aš pienė“

Katedros aikštė, arba sugalvok banalesnį pavadinimą

Sėdžiu ant akmens, nors ir nežinau, nei kas ten jį padėjo, nei kiek vaidilučių juo prislėgta. Kažin kokia masinė šventė mieste, pusė žmonių, minančių gatves – septynmečiai su balionais rankose, nematau tik, kokia emblema ar šūkis ant jų atspaustas (ant balionų, ne ant vaikų). Ką tik praeidamas vienas bakstelėjo mane tuo oro pripūstu iš naftos pagamintu žaislu, ir mano siela sušiugždėjo iš netikėtumo tarsi plastikinis maišelis, sukamas vėjo. Kokia paprasta žmogiška šiluma – bakstelti balionu (čia sarkazmas, jei koks pirmokas nesuprato). O greitai jis išmoks keiktis, naudotis mobiliuoju, tada jau galės eiti į mokyklą. Bet kol kas jis sustoja prie lietvamzdžio, nukarusio nuo varpinės, ir savo migdolinėmis slaviškomis akimis žvelgdamas žemyn, skaičiuoja раз два три ir šoka nuo bortelio ant šaligatvio, kur, šalia bespalvės balos, jo laukia draugas, toks pat mažas ir kitatautis. Šio rankose – plyta. Traukiama motinos žemės, užklotos akmeninėmis plokštėmis, ji nusileidžia į balos vidurį. Turiu vilties, kad pradinuko siela švaresnė nei ta bala, bet jis jau eina vandeniu. Užlipa ant plytos, vos kyšančios iš atsispindinčio dangaus, ir pats savimi nusistebi: „Aš – Jėzus!“

Argi ne naivūs tie, kurie tikėjosi stebuklų?

Jekaterina Mironova

*„Taikykis į mėnulį:
net jeigu nepataikysi –
pasiliksi tarp žvaigždžių!“*

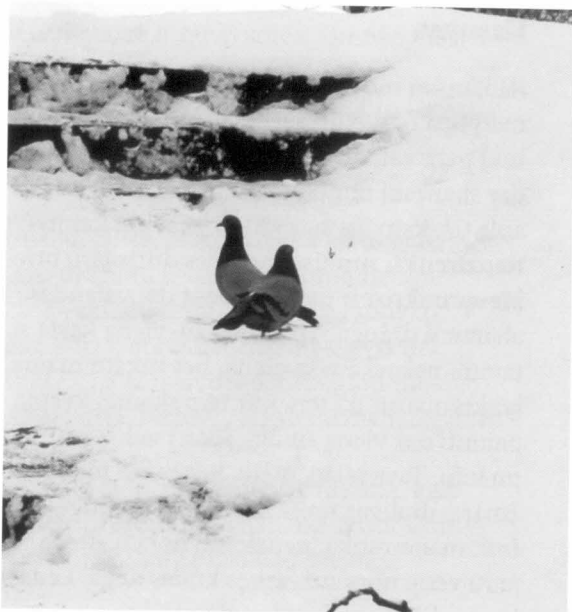
Nuostaba

Kaip stipriai bepūstų vėjas
Ir kiek nesiliautų kruša,
Tikiuosi, kad tu, praėjęs
Gatvele siaura ir maža,

Užmerksi akis minutėlei
Ir, skrisdams garsų tuštumoj,
Nustebsi: kodėl pučia vėjas?
Paklausai: kodėl būtinai

Pilkšvi išsisklaido dūmai
Ir baigias baisioji liūtis,
Bet rodos, kad meilė – ramunė,
Kuri niekada nenuvys?

Kodėl piramidžių ir sfinksų
Net Dievas sugriaut neišdrįs,
Bet viskas lengvai taip dingsta,
Kai tu tik užmerki akis?

Radvilė Daukšytė

Justė Čuprinskaitė

„Faina“

Draugas

Labiausiai reikia draugo, kai klūpi kampe ant žirnių ir šalia nėra lango, pro kurį matytųsi nesvetingas, bet gražus tavo pasaulis. Tada bet ką atiduotum už berniuką, tokį patį, kaip ir tu, kurio net vardas skamba panašiai ir kurio mama moka kepti dar skanesnį obuolių pyragą nei tavo. Kai už nugaros išgirsti kažką rėkiant, galvoji apie tai, kaip jūs su draugu lojat ant kaimynų šuns ir, kai jis pradės bėgti į jus, tu užtrenksi sunkias medines duris jam prieš pat nosį, išbėgsi į didelę vasaros pievą, nukrisi ir juoksies bent dvi valandas. Tada, kai pajunti pirmą smūgį, vėl atsimeni draugą. Ypač kaip tu, vieną kartą supykęs, suduodi jam į veidą, jis su tavimi nešneka visą dieną, bet vakare mama pakvies pyrago ir jūs, viską užmiršę, lenktyniausit iki ten, kur taip skaniai kvepia obuoliais ir cinamonu. Iškart vėl pajunti dar vieną smūgį, šįkart aukščiau, tada dar vieną, smūgiai pasipila vienas po kito. Tave talžo, mėto, juk pučia toks stiprus vėjas, kruša nesustoja, bet tu žinai – draugas tavęs nepaliks šitoj pūgoj, ves toliau, namo, kur visada gera ir šilta. Imk mano ranką, nepaleisk, nors ir dreba. Iš bejėgiškumo, iš šalčio. Ant veido jauti vėšą, nors sužvarbęs kūnas dega. Ledas tirpsta ant tavo veido, laša ant žemės, jūs su draugu valgot kraujo raudonumo spanguoles, jų skonis aitrus, ir kalbat kaip rytoj statysit namelį medyje. Mama verkia už nugaros ir tave apkabina, tėvas

toliau rėkia ir ją nuveja, nes tu turi būti vyras. Negalima vogti obuolių, negalima, kartoja tėvas, kartoji ir pats sau, jusdamas švelnų cinamono kvapą. Tavo draugas papurto galvą ir pamerkia akį, pradeda loti ant tėvo ir užtrenkia jam prieš nosį duris, paguodžia mamą ir pagiria jos pyragą. Tada tu žiūri į jį ir šypsaisi. Nes jo tau reikia. Nes dabar tau jo reikia labiausiai – juk, kai klūpi ant žirnių kampe, nematai lango, už kurio dar vis nesvetingas, bet velniškai gražus tavo pasaulis.

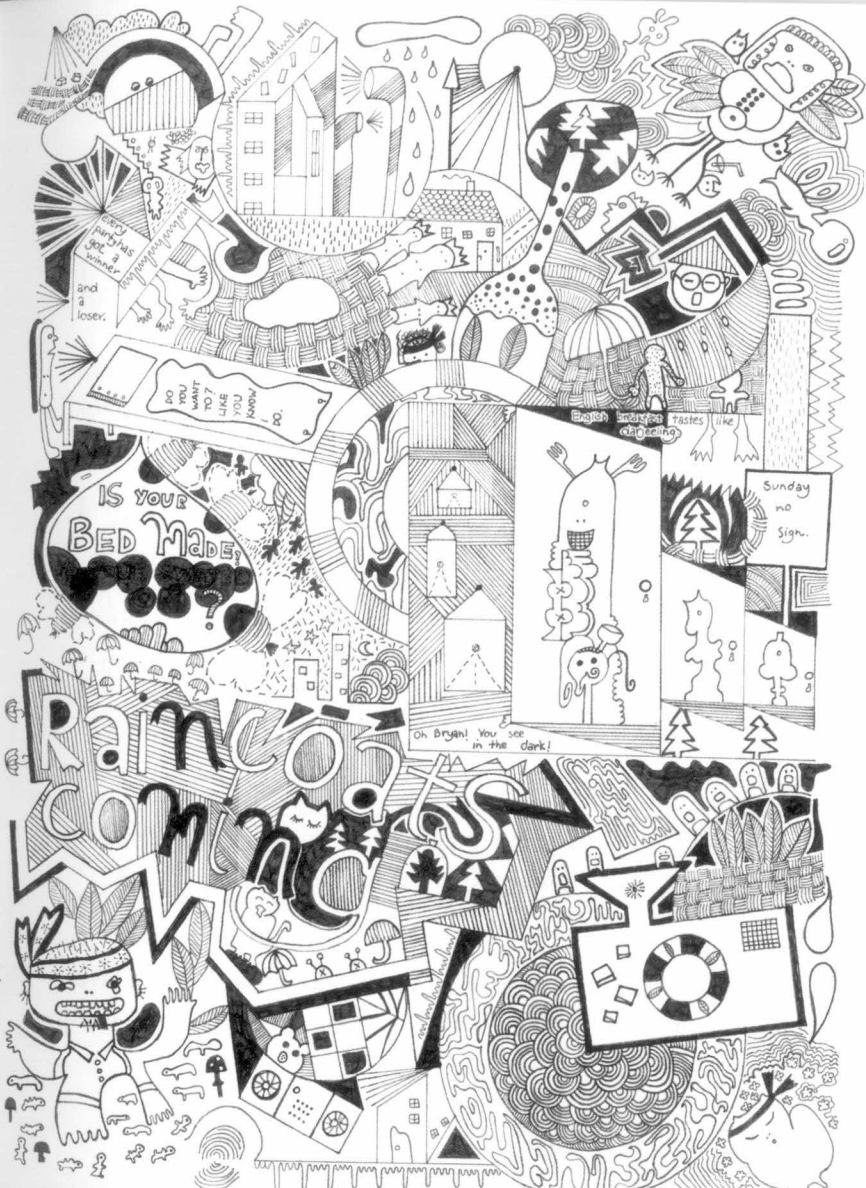
Dievas nr. 1

Vieną kartą žmogus paėmė akmenį ir metė. Pataikė ir buvo sotus. Išmokė mėtyti kitus ir visi buvo sotūs. Tada jiems prireikė daugiau. Atėjo žiema ir maisto nebeliko. Mėtė vienas į kitą. Buvo sotūs. Pagaliau, buvo sotus. Pasivadino Dievu.

Dievas nr. 2

Jis nenorėjo pasaulio iš vienuolikos dimensijų. Išties, būtų užtekę vienos gaisrinės mašinos ir šokoladinio torto. Vietoj to gavo uraganų ir chaosą. Gimtadienio dovanos visai neturi būti ypatingos, kad ir ką sakytų tėvai. Berniukas supyko, sviedė pasaulį į sieną ir pasiskundė mamai, kuri jį aprėkė ir mašinytės vis tiek nenupirko. Jis nuliūdo ir atšaldė viską iki -273.15°C ir nubėgo. O bėgioti mokėjo greitai. Iš vieno savo dovanoto pasaulio galo į kitą. Pirmyn, atgal. Pirmyn, atgal. Ir dar kartą. Kol atsibodo.

Tą patį vakarą berniukas jį išmetė. Kaip sulūžusią gaisrinę mašiną, kaip sugedusį šokoladinio torto gabalą. Naujo nepaprašė, o po maždaug trisdešimties gimtadienių, mirė. Kaip tik tuomet sulūžusiam pasauly prasidėjo šventės. Laikrodis užmušė dvyliką, o lauke snigo.

KŪRYBINĖ LABORATORIJA

Milda Zdanytė

„Forma“

Triptikas „Meilė“, „Geismas“, „Pavydas“

Iš meilės didžios išsiliesiu kaip jūra patvinsta iš savo krantų. Paskandina ji bures, krante likusias, valtis, kiauras, apsilauptusias, ir kaimus žvejų: jų žmonas, vaikus ir namus, o žvejai amžinai jūroje pasiliks. Be namų, vieniši, be tikslo ir norų- vien jūros, tik jūros, tik jos.

Iš meilės dižios išsiliesiu kaip upė patvinsta iš savo krantų. Paskandinsiu pievas ir karves, nuvalysiu nuo purvo takus. Ir kai saulė nušvies tą vandenį, krištolo varpeliais suskambės krantai, krištolo taurės vandens prisipildžiusios tyra brangakmenių liepsna sušvis. Ir gers iš jų kuršiai ir prūsai, ir gers iš jų paskenduoliai.

Aš iš meilės akyse tavo paskesiu. Ir jau niekad negrįšiu atgal, įsikursiu sau guolį ranelėj, kad turėčiau tave amžinai. Ir miegosiu ten tūkstantį metų, kol teliks tik pilki pelenai. O tada aš iš meilės supilsiu tau kopą ir išpuošiu triukšmingais gaidžiais.

Aš būsiu saulė. Tu būk mėnuo. Arba ne, geriau būk rasa. Aš karštu savo kvapu tave išdžiovinsiu. Ir droviai rusvai melsvu rutuliu prisidengusi lauksiu, kol grįši. Lauksiu.

Aš būsiu aistra. Sudenginsiu tave iš per didelės meilės. Nėpyk. Žinojai-taip bus. Nėra ko gailėtis. Ir nebuvo ko. Ar bus??? Nėra... Ir nėpyk, kad tu man nerūpėsi. Mėnulis daug geresnis meilužis.

Aš glamonėsiu aistringai stiklą. Meilė bus trumpa, bet karšta. Iš tos meilės padėgsiu aš mišką, su visais ir visais padarais. Net ir tūkstantis tavo žiogų, ne net tūkstantis tokių kaip tu, tos ugnies negesins.

Aš būsiu saulė. Būsiu aistra. Būsiu ugnis, rasą džiovinanti. Būsiu meilė, karšta ir trumpa. Apdalinsiu pasaulį aistra. Apdalinus pasaulį geismu, aš su mėnesiu žaisti einu.

Iš neapykantos išsiliesiu kaip jūra, nuskandinsiu pušis, kurias myli, nuskandinsiu Vestas ir Vaidiles, jos tau kažkada rūpėjo. Aš susirinksiu inkliuzus atgal, nes mylimieji tokių dovanų neverti. Aš gelsvą jūros smėlį susiurbsiu ir teliks tiktai gvirgžas birus ir skrajojančio olando kepurė.

Iš neapykantos išsiliesiu kaip upė-didi ir galinga. Nuskandinsiu Astras ir Rožes, ir visas merginas. Suguldysiu jas upės dugne, kad gyvenimo tau nebedrumstų. Žuvys plaukios pirmyn ir atgal, o vėžiagyviai plaukus suvels ir energingai pirštus masažuos.

Išiliesiu kaip tušas ant stalo. Liks dėmė, juoda, amžina. Varno plunksna į žasies transformuota vėl dažysis juodai. Ir taškysis pienu ant stalo, nes ji pienu buvo dažyta, suputos jis raudona puta. Žilvičių vytelė nutrūks- tu paliksi mane, aš tavęs nepaliksiu ramybėje niekad. O raudoni vyšnios žiedai marmeladu krenta žemyn.

Aistė L. Dailidytė ir Lėja E. Kriukelytė

„Mums tiesiog smagu“

Mes visi esame neatskiriama vieni. Mūsų visų „buvimą“ išprovokuoja du paparsčiausi dalykai: gimimas ir mirtis. Pirmasis lemia atsiradimą, o antrasis jį įprasmina. Bet visgi kažkas padaro mus skirtingus. Būtent šie du veiksniai turi galią sukurti gyvenimą, kuris ir yra asmens unikalumo šaltinis. Taigi: gimimas, gyvenimas, mirtis.

Atsimerkiu. Baisu. Vien tamsa, kuri kanda. Užsimerkiu. Iškart gera, netgi jauku. Ta pati tamsa, tačiau jau kitokia. Man artima ir nepavojinga. Joje mano praeitis ir ateitis. Jaučiuosi laiminga, suvokdama stabilumą. Čia tvyro atsakymai į visus klausimus. Atsakymai į klausimus, kuriuos vėliau sau užduosiu. Žinau, kad tai, kas nulemta – labai teisinga. Man. Gera gimti, žinant, kaip viskas tvarkinga. Atsimerkiu. Aš esu tamsa.

L.E.

Viskas aplink kunkuliavo, gurguliavo ir ramiai sukosi. Visa netvarka jungėsi į vieną sistemą. Taigi tai buvo vienas mechanizmas. Aš apsidairiau, suvokiau savo rankas, kojas. Suvokiau, kad suprantu, supratau, kad mąstau. Praėjo daug veiksmų. Apsipratau, bet atsibodo. Užsimerkiu, niekas nepakito. Susitelkiu. Viskas ėmė griūti... Kai pagaliau atsimerkiu, pamačiau šviesą. Tada likau juoda dėme savo naujojoje atmintyje. „Tu“

A.L.

Agnė Misiūtė

Važiuoja, važiuoja, ir vėl skuba, ir nežinia, kur, nežinia, kodėl, nežinia, kas jie. Kiekviename automobilyje po žmogų - beveidį, šaltą, lekiantį gyvenimu. Sustoja tik užsidegus raudonai šviesai - trumpa pauzė, trumpas atokvėpis belekiant. Bet net ir tada jie nesiils. Kantriai seka šviesoforą, laukdami geltonos blykstės, koja virpčioja ant greičio pedalo. Visada pasiruošę išlėkti, pulti į versmę ir skęsti mašinų jūroje. Svarbu tik neviršyti leistino greičio - nubaus. Jei pagaus. O pagaus tikrai. Tik dar nežinia, kas, ir nežinia, kur. **L.E.**

Giliai įkvėpiau ir įžengiau pro duris. Apsidairiau. Po truputį įsidrąšinau, pradėjau vaikščioti aplink. Ėmiau viską čiupinėti, apžiūrinėti. Po kiek laiko apsiratau ir atsėdau prie viduryje esančio nusižiūrėto stalo. Pasiėmiau tušinuką, sąsiuvinį, jį atsiverčiau ir ėmiau rašyt. Tiesa, pirmame puslapyje jau buvo kažkas parašyta, bet aš tiesiog pagarbiai jį praverčiau

ir pradėjau savo veiklą. Nuėmiau kamštelį, padėjau jį ant stalo. Nuleidau ranką, prispaudžiau tušinuką prie antrojo puslapio ir ėmiau rašyti. Neatsimenu, ką, bet dar dabar tai jaučiu. Pakėliau ranką, atverčiau trečią puslapį. Tada vėl prispaudžiau tušinuką prie popieriaus ir ėmiau rašyt. Nebejaučiu, bet dar atsimenu ko. Pakėliau ranką, atverčiau ketvirtą puslapį. Nebenorėjau spausti tušinuko prie popiriaus, todėl užverčiau sąsiuvinį ir pasiėmiau knygą. Atverčiau pirmą lapą. Jis buvo tuščias. Gerai viską apgalvojus, kai ką jame parašiau. Atverčiau antrą lapą. Pakėliau akis iki pirmos eilutės ir pradėjau skaityti. Perskaičiau iki paskutinės. Atverčiau trečią lapą. Pakėliau akis iki pirmos eilutės, bet perskaičiau tik iki vidurinės. Atverčiau ketvirtą lapą, bet nebenorėjau skaityti. Užverčiau knygą ir pasiėmiau sąsiuvinį. Atverčiau pirmą lapą. Perskaičiau, kas ten parašyta. Pakėliau akis, pažvelgiau pro langą ir susimąščiau. Nusišypsojau, užverčiau sąsiuvinį, dar kartą peržvelgiau jį ir knygą, atsistojau, atidariau duris, lauko pusėje palikau raštelį ir išėjau.

„Gyvenimas. Rutina. Gyvenimas.“

A.L.

Žemė prasiveria. Ji apvali. Mano siela dūsta. Ji nešvari. Kaupiasi nematoma tulžis, kol slepiuosi po patirties ir ramybės kauke. O kas, jei iš tikro taip? Niekada nejauti amžinybės, kol ji nepasibeldžia į tavas duris ir neatidaryti negali. Jei Dievas kuždėtų man, jo žodžiai būtų tylą. Po manim – praraja. O ką, jei mirtingumas yra įgimta savybė? Tuomet tai tebūtų sąvoka, neturinti nieko bendro su manimi. O mano akys tuščios,- atspindžio ten nėra. Niekada nebūna taip paprasta, kaip norėčiau.

L.E.

Tai yra „taip“ išmintingiesiems ir „ne“ kvailiems. Kaip ir daugelis dalykų, ji turi kelias galimas puses. Pirmoji yra absoliučiai tragiška, tiek pat, kiek dirbtina. Kita yra kupina baimės ir pasimetimo. Na ir trečioji: realistiška. Ji nesuprantamiausia, nes niekas nesiruošė jos viešai aiškinti ir siūlyti. Bet tai

dar nereiškia nieko blogo. Netgi atvirkščiai – ji visa įprasmina ir sutvarko. O dėl neaiškumo – tai tik plusas. Toks, kaip daugelio dievybių, kurios būdamos tuo pačiu metu ir visiškai išaiškintos, ir nesuprantamos, suveda viską į aiškų kelią. Kas ji? Visiems aišku, bet niekas nežino... **A.L.**

Uršulė Kajokaitė

Eglė Petrošiūtė ir Justė Čuprinskaitė

*„Sieja mus meilė licėjui ir Ray Charles,
noras gyventi ir išgyventi, egzistencialistinės
prasmės paieškos ir vis kitoks jos radimas, bet
labiausiai, matyt, aistra braškėms“*

Mergaitė, kuri mylėjo Oracijų

Rytais aš galvoju tik apie Oracijų, mamma
Skaitau aš jo meilę, tik gaila ne man ji,
O smelkias per dvasią tie žodžiai,
Tas kvapas Oracijaus vieno, tik vieno, o mamma.

Atleisk man, mamma, žinau, manęs tunesuprasi
Oracijaus meilę tik mirusi rasiu
Tik mūza jo tapusi.

Jau bangos ištroškusios kviečia ten šokti, ir šoksiu
Nešoksiu, nes mėlynas veidas ir kūnas gelmėse sušalęs
Nebus panašesnis į mūzų, o mamma

Gal kraujas raudonas tesrūva iš riešų ir kaklo,
Bet ne, juk suraižyti kūną tai raižyti grožį,
O mamma, taip mūzos nedaro.

Įkvėpti Oracijų amžino grožio
Tik baltas veidelis mergelės ir lūpos raudonos tegali
Nes myliu be galo be galo Oracijų, mamma

Einu prie akacijos medžio didiningo,
Kur dieną kiekvieną Oracijai skleidžias šlovingai
Eilėraščiai meilės.

Savo kasa aš supinsiu gyvenimus mūsų,
Ir būsiu jo mūza per amžius,
Kvėpuosiu Oracijaus meilę, pati jį įkvėpsiu,
Kaip mirštant akacijos žiedus.

Kaip didis kritikas K.B. žiūrėjo.
Ryškūs potepiai blizgėjo
Kaip impresionistiniam paveiksle, gal Van Gogh, gal Monet.

Salsvas dažų kvapas sklido
Iš mažų jaukių trobelių,
Koloritas nurodė tai esant šiltą vasaros dieną.

Upė vinguriavo, viliojo
jo akį,
Kaip išsiritusi raganiškoji Margarita, kvietė panirti
Į jos siautulingą moterystės gelmę.
Ir K.B. matė
Laiko tėkmę ir žaismę.

Ir pavydėjo K.B.
Tam genijui, nutapiusiam šį Dantės rojų,
Kur angeliški paukščiai visišką harmoniją nurodė
Ir manė jis, kad rėmai jokie tokios gyvybės
Nebus pajėgūs apriboti.

Tyrėjo akyspažvelgė toliau nuo upės
Į lauko kampą,
Kur akacijų baltumas pirmas
Nušvietė Platoną, akis atvėrė Pitagorui
Ir poemas Servanteso išgirdo.

Deja,
Pro prasiskleidusius žiedus akacijos
Jaunas veidas moters pasimatė,
Kuri tenai ne kurt, o baigt gyvenimą tegeidžia,
K.B. supyko:

„Jaunasai Picasso,
Tau dar reikia¹ pasimokyt taurų meną kurti,
Negalima piešt pakaruoklio tokios ramios vienovės kontekste!
Argi šios rojaus šakos,
Įkvėpusios kūrėjus
Skirtos ir svorį kūno pakaruoklės negyvo išlaikyti?
Neapsigauk, jaunasis dailininke, kad tavo vardas kažką reiškia,
Visi į tavo piešinius težiūri,
O kaip tu vadinies, jie perskaitys žinyne.
Meldžiu, tu susirūpink, kad piešinių tavųjų dienos
Šiuokšlyne nesibaigtų.“

Paskutinis K.B. žvilgsnis į peizažą
Prieš pradėdant stebėti naują,
Kokia harmonija!

Dirbo žemaitis Kukutis
Sukūlęs grūdų pilną aruodą,
Brido per sniegą malkų,
Taisė gįžtančiams paukščiams inkilus
Ir, kaip tikras gaspadorius,
į atkopusią saulę išginė karvę.
Dainavo Kukutis.

Prie upės nuėjo,
Palikęs dainą karvę ganyti,
Nusiėmęs koją medinę,
Žuvų prigaudė apie kuprotą dukrą galvodamas.

Grįždamas pro Čičkų gryčią žaižaruojančią
Išgirdo savo dainą Kukutis.
Smelkėsi pro žydinčius krūmus, obelis ir vyšnias sodo gale,
O tuose medžiuose – žiū – mergaitė pasikarti žada.

Parūpo Kukučiui:
Vaikeli, kasos gražios tavo, bet kam apie kaklelį liauną taip stipriai jas pini?
O kas gi vaikus gimdys,
Kas ant vyro dykaduonio šauks,
Kas anūkus dabos,
Kas klausys kaip ant tavo kapelio kaimo tatarinkos Dievulį šlovins?
Pasiėmė mergaitę Kukutis.

Galvojo jis
Ar saulė nebe tokia kaitri,
Ar upė tekėt nebevalioja
Ar ant svieta šitaip nyku,
Kad mergelė nusibaigti užsimanė.

Ir žiūri Kukutis į ilgą jos kasą,
Į veidą, į širdį,
Kur šalta yla sminga,
Ir gaila Kukučiui.

Iki pat gryčios
Ėjo šalia Kukutis,
Duris atidaręs į gryčią jis nėjo,
Tik paėmė ranką mergaitės,
Ir jautė, kad
Laimė gyvent ir gyvam būt savaime.

Nuėjo Kukutis, bet
Liko Kukutis.

Mergaitė jį paėmė ir
Visą gyvenimą
Rankoj turėjo.

Radvilė Daukšytė

BUVUSIŲ LICĖJAUS MOKINIŲ KŪRYBA

Gabrielė Ganžaitė

Eglė Sakalauskaitė

„Puiki idėja: jei gali nerašyti, nerašyk; rašyk tik tada, jei negali. Tik ne visada išeiina jos laikytis...“

Žaliojo spindulio belaukiant

Ar dažnai tenka svajoti apie tai, ko šiuo metu nepatiriame? Tarkime, žiemą garaže rinkti dviratį, sudaryti kelionių žemėlapius ir svajoti, kaip bus gera ant laužo virti grikius? O vašarą, plūduriuojant kokiam nors lietuviškame ežere, regėti, kaip nuostabu žiemą slysti pačiūžomis to paties ežero ledu, ir vėliau, sušalus, gerti garuojančią arbatą, už lango krentant snaigėmis?

Gerai ten, kur mūsų nėra? O gal svajonės apie tai, kas bus – tarsi variklis, stumiantis pirmyn?

Vasara – ypatingas metas: esame savo laiko šeiminkai ir darome tai, kas buvo uždrausta visus metus. Vasara ir atostogos, nesvarbu, jos trukmė moksleiviškai ilgai (ištisus du mėnesius) ar vos keletą savaičių, leidžia pajusti laisvės dvasią, imtis tokios veiklos, apie kurią žiemos vakarais galėdavome tik pasvajoti.

Pažįstu du žmones, savo draugus, kurie žiemą, stropiai studijuodami, atsipalaiduodavo, augindami orchidėjas ir veisdami kates, tačiau, atėjus vasarai, nusipirko dviračius ir, keliaudami po Lietuvą, numynė maždaug du tūkstančius kilometrų. Dar kiti draugai, gan ramaus būdo, šeimyniški žmonės, vasarą, sekdami misionieriškais takais, kulniuodami keliukais, vedančiais per plantacijas,

miestelius ir kaimus, pėsčiomis apkeliauo Ispaniją. Treti, iš prigimties būdami gan snobiškai nusiteikę karjeristai, šią vasarą lankė Lietuvos dvarus ir parkus. Ketvirti, užsibarikadavę mažų miestelių sodybose, rašė (ko niekada nedrįstų daryti joki rudenį ar žiemą!) noveles ir pjeses. Penktieji nusidangino į Taivano džungles. Dar kiti – į Sibiro taigas.

Tačiau, norėdami įgyvendinti troškimus, nebūtinai turime visą mėnesį dardėti traukiny, važiuojančiame per Europą ar sėsti ant motociklo ir *pjauti* iki Paryžiaus, nebūtina aplankyti visų kaimyninių šalių nacionalinių parkų ar, metus iššūkį sau pačiam, perskaityti visas peržiem (ir iš Knygų mugės) įsigytas knygas. Vasara – kur kas ypatingesnis metas. Ypač tuomet, kai apie tai svajojame nuo žiemos.

Kartą viena klasiokė licėjuje manęs paklausė (tuo metu ruošėms valstybiniam egzaminams, ir aš per pertrauką pasigyriau, kad savaitgalį baigiau nagrinėti storąją S. Mader „Biologiją“), taigi, paklausė, gal kiek pavydžiai (tikriausiai ji knygą buvo tik pradėjusi), ar kada nors leidžiu sau tiesiog gulėti lovoje ar siūbuoti hamake, visą rytmetį valgydama braškes? Sutrikau, pasimečiau: pataikė tiesiog į dešimtuką.

Nuo užduoto klausimo praėjo daugiau nei šešeri metai. Nuskambėjęs kaip mažas priekaištas, nugrimzdęs kažkur į pašamonę, neleido daryti ir gyventi vien tuo, kas buvo pareigos primesta. Ir vasara (tiek svajonėse, tiek realybėje) dažniausiai buvo tas metas, kada braškių, gulėdama hamake ar sėdėdama sūpuoklėse, atsivalgydavau iki soties. Net odą išberdavo.

Poilsio, kaip ir bet kokio darbo, tikslas *nėra* maksimaliai išnaudoti save (ar kitus), galvodavau, išsunkti savo jėgas, įrodyti kažką svarbaus, sulaukti apčiuopiamų rezultatų, apstulbinti džinglių safari nuotykių pasakojimais, perskaitytų knygų ar parašytų kūrinių skaičiumi, numintu kilometražu, atsivežtų nuotraukų gausa. Nors vartotojiškoje (ir, žinoma, kuriančioje) Vakarų visuomenėje

tai – vienos svarbiausių vertybių. Šioje vietoje visiškai pritarčiau E. Fromm'ui, teigusiam, kad svarbiausias žmogaus pačiam sau užduodamas klausimas yra „*turėti ar būti?*“ Galinga opozicija. *Turėti* tai, kas rodytų mus esant gražius, šaunius, svarbius, turėti tai, su kuo tapatintume savo asmenybių vertingumą? Ar *būti* tame gyvybingame, džiaugsmingame klegesyje, būti visų didelių ir mažų nuotykių dalimi, būti, gėrintis tuo, ko kartais ir negalime turėti?.. Galbūt produktyvusis *buvimo* pasirinkimas ir yra kelias į tikrus estetinius išgyvenimus, tikrąsias stebuklingas minutes?..

Kažkurią iš licėistiškų vasarų mano suolo draugė papasakojo žaliojo spindulio istoriją. Nežinau, ar ji tikra, tačiau nuskambėjo ištis viliojančiai. Yra toks prietaras, kad, prieš pat pakylant arba tik nusileidus saulei, kartais, esant ypatingoms oro sąlygoms, tam tikram planetų išsidėstymui, žvaigždžių ūkų aktyvumui ir t.š., galima pamatyti *žalią* spindulį. Jį regėjęs žmogus susilaukia ypatingos malonės: norų išsipildymo. Galbūt šis žmogus daugiau niekada savo gyvenime nepamatys žalio spindulio, nors ir stovės kas vakarą prie jūros saulei leidžiantis (medžiodamas savo laimę), nes retas saulėlydis ar saulėtekis išmeta stebuklingąją šviesą. Dar rečiau žmogus sugeba ją įžiūrėti... Aš taip pat jos nemačiau.

Ir čia tenoriu palinkėti: vasarą... ne, ne tik vasarą, o visą gyvenimą! darykite tai, ko niekada nedarėte. Kiekvienos atostogos, ir ne tik jos, kiekviena paprasčiausia diena, pilkiausias rytmetis, šalčiausias ir žvarbiausias, tebūna jums pilnas žaliojo spindulio laukimo. *Būkite* pilni svajonių, ežerų mėlio, nendių siūravimo, laumžirgio skrydžio.

2011, žiema

Ieva Krivickaitė

„Ištisos mylios tarp manęs ir manęs“

PUSLAPIS VAIKAMS SAVAITGALIO LAIKRAŠTYJE

Sujunk taškus

Apgamus
ant krumplio
prie lūpos
papilvėj
sujunk
kietu nugrauztu pieštuku
širdutė krenta iš medžio
vis droži ir droži
nori pamatyti, koks gi paveikslėlis
koks likimas
ženklais ant tavo odos
parašytas

Gabrielė Ganžaitė

Surask skirtumus

Akys dangop
ir akys į žemę
draugo delnas
ir priešų pirštas
sunkūs akių vokai
ir lengvos ašaros
valanda ten
ir minutė čia
– keturiskart ūmirti
ir triskart prisikelti

Gabrielė Ganžaitė

Gabrielė Ganžaitė

Nuspalvink

Mano ilgesį
ilgą
tūkstančių kilometrų ilgesį
nuspalvink kreidutėm
nesvarbu tos juodos linijos,
nebarsiu, jei praspalvinsi šonan
nesakysiu, kad gadini paveiksliuką
kad daugiau nepirksiu knygučių
jeigu šitaip terlioji
šitoj knygutėj gi tik vienas paveiksliukas
mano ilgesys
ilgas
tūkstančių kilometrų
tūkstančių puslapių
tūkstančių žodžių
eik, paieškok kreidučių lentynoj

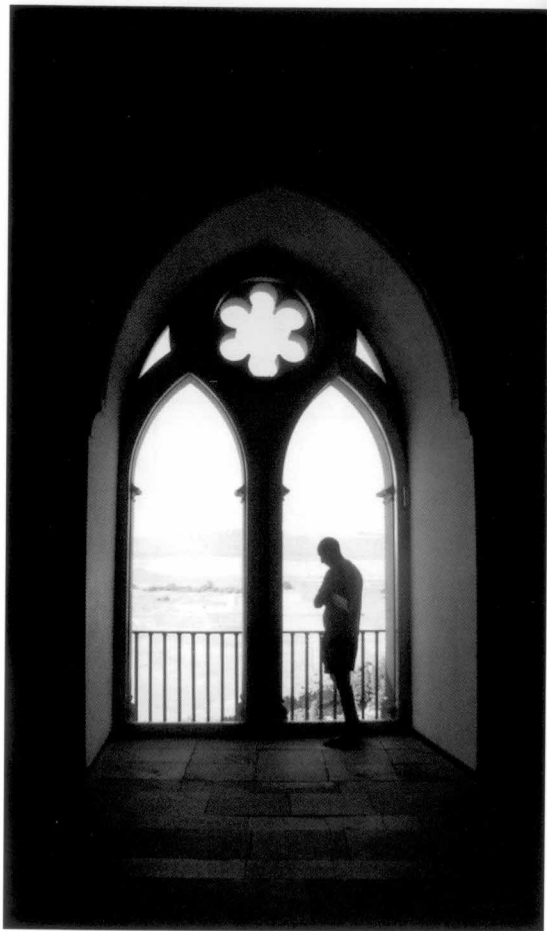
A.A. Justinui Marcinkevičiui

Mūsų tokių jau seniai nebėra –
mums vaitojant sutemsta
Jūsų didžioji obelis
numeta žiedus

Iš kur gi mokėsime tą mirtį
jeigu nemokam gyvenimo
o mokantys vis išeina
palieka vienus

Tai ir gailim savęs tada,
pasilikusių gelbėtis
iš sangražos, tylos,
tuščios ramybės

Nes tarp gelbėtis ir gelbėti –
ištisi kvepiantys tomiai,
žodžiai klausantiems,
ištisa Amžinybė

Ieva Česnulaitytė

Monologas su telefonu rankoj

O jis man sako – neturim, supranti, va taip paprastai, neturim, ir viskas, aš stoviu įsikirtus nagais į prekystalį ir nesuprantu – kaip neturit, pas mane gi parašyta, va sąrašas: pienas, ryžiai, paracetamolis, juoda duona, tai kaip jūs galit neturėti, kodėl visi turi, o jūs neturit?, jis man tada – tai eikit kitur, jeigu visi turi, o mes neturim, ir aš einu, einu ir einu, bet supranti, jie niekur neturi, visai niekur, aš visiems rodau savo sąrašą, o jie – neturim, ir viskas, ir aš tada grįžtu tuščiom, girdi, tuščiom, kodėl aš visada būtinai turiu grįžti tuščiom, šito tai niekaip nesuprantu, kodėl visi kažką nešasi grįždami, o aš – tuščiom ir tuščiom, ir ką man atsakyti, kai klausia, kodėl vėl tuščiom, kad jie duonos niekur neturi? tai aš ir sakau, kad neturi, bet visi juokiasi, sako, kaip neturi, gi turi, visi turi, ir aš tada vėl einu klausti, ir vėl man – tai eikit kitur, aš einu ir einu, bet niekas neturi, lyg specialiai, lyg susitarę, lyg žinotų, kaip labai man reikia, o aš tada imu pati savim bjaurėtis, vis aš ir aš, fu koks egoizmas, bet gi kvaila nors apsiverk, visiems turi, o man – ne, lyg aš būčiau kokia raupsuotoji, kokia ne tokia, supranti, vis ne tokia ir ne tokia, grįžtu tuščiom – ne tokia, nes visi ne tuščiom, prašau duonos – man neturi, o visiem turi, ir kaip tada išeina, net akių į žmogų nepakelsi, o visi taip gražiai šypsosi, ir man norisi šypsotis, taip šypsosi praeidami, ką nors sako, dažniausiai neišgirstu, bet vis tiek linksiu galva, o kur nelinksėsi, kai su šitokia šypsena, o jie tai matyt galvoja, kad aš nebylė, vis su savo linksėjimu, tada gaili ir dar labiau šypsosi, norėtų dar ką pasakyti, bet kam, aš vis tiek nebylė, vis tiek nieko neatsakysiu, o kam patinka sakyti negaunant atsakymo, juo labiau klausti, bet jei neklausi, tada gi visai viskas tuščia, atsakymo net nereikia, svarbu paklausti, kaip tąsyk – o kur šiandien?, ir nesvarbu, koks atsakymas, jau ir taip aišku, kad nebe čia, kad kažkur kitur, kur ir kaip visai nebeturi prasmės, jei ne čia, tai ne čia, tada jau visur tas pats, bet įdomu, ką jie galvoja, kai klausia – koks tavo vardas?, o aš linksiu, lyg visi vardai man tiktų, lyg

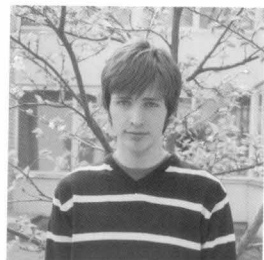
mane galima būtų vadinti bet koku vardu, bet ar ne taip ir yra, ką, koks skirtumas, koku vardu – jai tūkstančiai vardų, – matai, kaip išeina, visai kaip meilei, o jis dar sakė, kad aš mylėti nemoku, kvailiau matyt pasakyti neįmanoma, visi moka mylėti, gal tik jo nemokėjau, o ir koks galų gale dabar skirtumas, mokėjau ar ne, vis tiek viskas būtuoju laiku, būsimuoju visai neskamba – MOKĖSIU, nesuprasi, ar mylėti, ar už meilę, o įdomu, ką sakytų parduotuvėj, jeigu dar meilę įrašyčiau į sąrašą, matyt – o, sugalvojai kažką naujo, arba tik šypsotųsi, ne, matyt tik šypsotųsi, bet dar kalčiau, nes neturėtų man nei duonos, nei meilės, be to, nežinau, ar galėčiau tada sakyti, kad „visiems tai turit, o kodėl man ne“, nes niekas neturi šitiek meilės, kad užtektų visiems, net parduotuvėj, juk tiesa, ką, kaip suskaičiuosi tą meilę, aš niekad nemokėjau skaičiuoti, vaikai juokdavosi kieme, kai neteisingai akmenukais atsiskaitydavau už ąžuolo lapą ir dvi sraigės, tada aš ilgai neidavau į kiemą, jie svaidydavo tuos akmenukus į langus, garsiai skaičiuodami, vienas, du, trys, keturi, penki, šeši skimbtelėjimai į palangę, po dešimto išeidavau iš kambario, bet tada visas koridorius skambėdavo tais akmenukais, o dabar ir už visus pasaulio akmenis čia negausi nei ąžuolo lapo, nei nosinės ant a, nosinę pakiš nebent kai šniurkščiosi žiūrėdamas į lėktuvų supjaustytą dangų, tada norėsi sakyti, kad baisu, kaip lengva pasigauti slogą prie tokio vėjo, bet tu gi nebylė, ei, tu, svetimšale, tu gi nebylė, ei, ei, ką čia veiki, ką, tau gi akyse parašytas ąžuolo lapas, tau gi ant lūpų išdeginta juoda duona, ei, o gal nori apie ką nors pasikalbėti?

ILIUSTRACIJŲ AUTORIAI

Agnė Misiūtė

Ernestas Blaževič

Gabrielė Ganžaitė

Ieva Česnulaitytė

Ieva Misiukonytė

Laura Diržytė

Sofija Melnikaitė

Uršulė Kajokaitė

KŪRYBINĖ GRUPĖ

Virginija Pleskaitė
Justina Staigytė
Ugnė Ringelevičiūtė
Austėja Masliukaitė
Vykintas Baltrušaitis

Dėkojame mokytojai Astai Karaliūtei

Vilniaus licėjus, 2011

